

[Socialministeren.]

andre familiepolitiske spørgsmål, og der er derfor ikke i det foreliggende lovforslag medtaget nogen bestemmelse herom. Jeg finder det imidlertid vigtigt, at der allerede nu sker en forhøjelse af bidrag til børn efter forsorsloven og børnetillæg til pensionister, og jeg skal derfor anbefale det foreliggende lovforslag til tingets velvillige og hurtige behandling.

Først foretoges den som punkt 3 på dagsordenen opførte sag, nemlig:

Valg af 17 medlemmer til et udvalg angående forslag til lov om folkebiblioteker m.v.

Valgt blev: *Lysholt Hansen, Albertsen, Kaj Andresen, Hougaard, Aage Knudsen, Bjørn Krogh, H. Larsen (Bjerre), Kaj Rasmussen, Kirkegaard, Østergaard, N. Chr. Christensen, Finn Poulsen, Jacob Sørensen, Gertie Wandel, Poul Thomsen, Weikop og O. Mathiasen.*

Derpå genoptoges forhandlingen om den til udenrigsministeren stillede forespørgsel.

(Foregående forhandling findes i tidenden, sp. 2669).

Ordføreren for forespørgerne (K. B. Andersen): Denne udenrigspolitiske debat er heldigvis, må man sige, ikke fremkaldt af en akut situation, der kræver omgående stillingtagen af folketinget. Bortset fra den alvorlige spænding på Cypern, som jeg senere skal komme tilbage til, er verdenssituationen først og fremmest i store områder præget af den afspænding, som den højtærede udenrigsminister indledte sin omfattende redegørelse med at pege på. Afspændingen viser sig også deri, at der på adskillige områder er mere åben og uhildet international drøftelse med hensyn til den fremtidige udvikling, end vi ofte har været vant til. Vi er mere i de åbne mulighedsers end i de fastlåste standpunktets periode udenrigspolitisk set.

Der er dog også områder, hvor der netop er anledning til at understrege og glæde sig over kontinuiteten. Jeg tænker her i første række på den nuværende amerikanske præ-

sidents faste forsikringer om i den internationale politik at ville følge præsident Kennedys linje: at forene alle realistiske muligheder for yderligere skridt ad afspændingens vej med en lige så klar fastholden af den styrke, der har været med til at fremkalde den nuværende afspænding.

Der er nu gået 14 dage, siden FN's nedrustningskonference genoptog sine forhandlinger i Genève. Den traktat om forbud mod kernevåbenforsøg, der i fjor blev afsluttet mellem USA, Sovjetunionen og England, har givet de genoptagne forhandlinger en bedre startatmosfære, end vi i tidligere år har kendt. I samme retning har virket de begrænsninger af rustningsudgifterne, som USA og Sovjetunionen har startet uden nogen aftale derom, og uden at der er tale om nogen svækkelse af deres forsvar. De oplæg, som de to stormagter foreløbig har givet i Genève, tyder også på en virkelig vilje til at komme videre ved at stille forslag på en række mindre, men derfor ikke uvæsentlige punkter fremfor de store, alt omfattende planer, der gennem så mange og lange forhandlinger har vist sig ikke at føre frem.

For Danmark må sigtet stadig være det dobbelte: at støtte alle bestræbelser for gennem FN at fremme nedrustningspolitikken, samtidig med at vi søger vor sikkerhed betrygget gennem det regionale forsvarssamarbejde, gennem NATO, hvis fredsbevarende og defensive mål atter blev fremhævet ved NATOs ministermøde i Paris i december.

Igennem hele NATOs eksistens har spørgsmålene af og til været rejst om dette regionale forsvarssamarbejdes fortsatte rimelighed, om dets holdbarhed, om dets værdi. Sådanne røster har også lydt i den situation, hvori vi aktuelt befinder os.

At NATO ikke er et mål i sig selv, som en militær alliance selvfølgelig aldrig kan eller bør være det, er helt klart. Det atlantiske forsvarssamarbejde er et redskab for en fredsbevarende politik, der blev skabt under øst-vestspændinger af en anden og mere uforsonlig karakter end dem, vi kender i dag. Det er imidlertid ikke mit partis opfattelse, at situationen i dag er sådan, at vi har noget alternativ til dette atlantiske forsvarsberedskab.

I forbindelse med bestræbelserne for at